

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 6. svibanj 2020. [\[Multimedia\]](#)

Tajna molitve

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Danas započinjemo novi ciklus kateheze na temu *molitve*. Molitva je dah vjere, to je njen najvlastitiji izraz. Ona je poput *krika* koji izbija iz srca onih koji vjeruju i uzdaju se u Boga.

Sjetimo se Bartimeja iz Evanđelja (usp. *Mk* 10, 46-52 i par.). Meni je, moram vam to priznati, njegov lik najsimpatičniji od svih. Bio je slijep, sjedeći je proasio kraj ceste na periferiji svog grada, Jerihona. On nije bezimen, ima lice i ime: Bartimej, to jest „Timejev sin“. Jednog dana je dočuo da će Isus prolaziti tuda. Jerihon je naime bio raskrižje kojim su neprekidno prolazili hodočasnici i trgovci. Tada Bartimej počinje vrebati priliku: učinit će sve što je u njegovoj moći da susretne Isusa. I mnogi su drugi činili isto: sjetimo se Zakeja, koji se popeo na stablo. Mnogi su željeli vidjeti i Isusa, pa i on.

Tako ovaj čovjek ulazi u Evanđelja poput glasa koji viče iz petnih žila. On ne vidi; ne zna je li Isus blizu ili daleko, ali ga čuje, shvaća to po mnoštvu koje se u određenom trenutku povećava i približava... Ali on je potpuno sam i nitko ne mari za njega. I što čini Bartimej? Viče, i viče, i nastavlja vikati. Koristi jedino oružje koje ima, a to je glas. Počinje vikati: „Sine Davidov, Isuse, smiluj mi se!“ (r. 47). I tako nastavlja, vičući.

Njegovi opetovani krici izazivaju kod drugih nelagodu, ne čine se pristojnima, i mnogi ga kore, govore mu da šuti: „Daj se upristoji, nemoj to činiti!“ Ali Bartimej se ne da ušutkati, naprotiv, viče još glasnije: „Sine Davidov, Isuse, smiluj mi se!“ (r. 47). Ta tako lijepa tvrdoglavost onih koji traže milost i kucaju, kucaju na vrata Božjeg srca! On viče, kuca. Taj izraz: „Sin Davidov“ vrlo je važan; znači „Mesija“ – priznaje Mesiju – to je ispovijest vjere koja izlazi iz usta toga čovjeka kojega svi preziru.

I Isus sluša njegov vapaj. Bartimejeva molitva dotiče njegovo srce, srce Božje i otvaraju mu se

vrata spasenja. Isus naređuje da ga pozovu. On skače na noge i oni koji su mu prije govorili da šuti sada ga vode Učitelju. Isus razgovara s njim, traži od njega da kaže što želi – to je važno – i tada se vapaj pretvara u zamolbu: „Gospodine, da progledam“ (usp. r. 51).

Isus mu kaže: „Idite, *vjera te tvoja spasila*“ (r. 52). Priznaje tom siromašnom, nemoćnom, prezrenom čovjeku svu snagu njegove vjere, koja privlači Božje milosrđe i snagu. Vjera je imati dvije ruke podignute, glas koji više ne bi li izmolio dar spasenja. U Katekizmu se kaže da „poniznost je temelj molitve“ (Katekizam Katoličke crkve, 2559.). Molitva dolazi odozdo, iz *humus* – od čega dolazi izraz „ponizan“, „poniznost“ (na tal. „umile“, „umiltà“, *nap. pr.*) -; dolazi iz našeg stanja krhkosti, iz naše neprekidne žeđi za Bogom (usp. *ibid.*, 2560-2561).

Vjera, vidjeli smo to kod Bartimeja, je krik; nevjera je zatumljivanje toga krika. To je stav ljudi koji su ga ušutkivali: oni nisu ljudi vjere, ali on jest. Gušenje tog krika je svojevrsna „zavjera šutnje“. Vjera je protest protiv bolnog stanja kojem ne možemo dokučiti razlog; nevjera je ograničavati se na to da podnosimo stanje na koje smo se navikli. Vjera je nada da ćemo biti spašeni; nevjera je naviknuti se na zlo koje nas tlači i ustrajati u tome.

Draga braćo i sestre, započinjemo ovaj niz kateheza Bartimejevim krikom, jer možda je u liku poput njegova sve već upisano. Bartimej je uporan čovjek. Oko njega su bili ljudi koji su objašnjavali da nema koristi od preklinjanja, da je to vika koja će ostati bez odgovora, da je to buka koja uznemiruje i neka prestane, mole ga da prestane vikati: ali on se nije dao ušutkati. I na kraju je dobio ono što je htio.

U čovjekovu srcu prebiva molitveni glas koji nadjačava svaki drugi suprotni argument. Svi imamo taj glas u sebi. Glas koji dolazi spontano, po ničijoj zapovijedi, glas koji postavlja pitanja o smislu našeg ovozemaljskog putovanja, posebno kad smo u tami: „Isuse, smiluj mi se! Isuse, smiluj mi se!“ . Lijepe li molitve!

No nisu li možda te riječi utkane u sav stvoreni svijet? Sve zaziva i moli da otajstvo milosrđa pronađe svoje konačno ispunjenje. Ne mole samo kršćani: oni dijele molitveni vapaj sa svim muškarcima i ženama. Ali taj horizont se može još više proširiti: Pavao kaže da sve stvorenje „zajedno uzdiše i muči se u porođajnim bolima“ (*Rim* 8, 22). Umjetnici često postaju tumačima tog tihog krika stvorenja, koji tišti grudi svakog stvorenja i javlja se nadasve u čovjekovom srcu, jer je čovjek „prosjak Božji“ (usp. KKC, 2559). Lijepe li definicije čovjeka: „prosjak Božji“. Hvala.

Apel

Povodom 1. svibnja primio sam više poruka koje se odnose na svijet rada i njegove probleme. Posebno me pogodilo pismo poljoprivrednih radnika, među kojima ima mnoga doseljenika, koji rade na poljima u Italiji. Mnogo puta ih se, nažalost, grubo iskorištava. Istina je da su krizom

pogođeni svi, ali uvijek se mora poštovati dostojanstvo ljudi. Zato prihvaćam apel ovih radnika i svih izrabljivanih radnika i pozivam da se ovu krizu pretvori u priliku da se u središte stavi dostojanstvo osobe i dostojanstvo rada.

* * *

Preksutra, u petak 8. svibnja, u Svetištu u Pompejima vinut će se k nebu snažna molitva „Prošnja Gospi od krunice“. Pozivam sve da se duhovno pridruže tom pučkom činu vjere i pobožnosti, da Gospodin po zagovoru Presvete Djevice podari milost i mir Crkvi i čitavome svijetu.